

Sygn. akt *I ACa 664/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2020 r.

Sąd Apelacyjny w (...) I Wydział Cywilny i Własności Intelektualnej

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Małgorzata Kaźmierczak

Sędziowie: Karol Ratajczak

Bogdan Wysocki /spr./

Protokolant: sekr. sądowy Ewelina Frąckowiak

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2020 r. w (...)

na rozprawie

sprawy z powództwa **R. C.**

przeciwko (...) **S.A. z siedzibą w W.**

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu XIII Wydział Cywilny w L.

z dnia 18 kwietnia 2019 r. sygn. akt XIII C 102/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. zasądza od pozwanego na rzecz Specjalnego Ośrodka Szkolno- (...) w R. kwotę 5.000 zł. (pięć tysięcy złotych);
2. zobowiązuje pozwanego, aby w terminie 7 dni złożył powodowi oświadczenie wysłane mu listem poleconym o treści: (...) SA przeprasza R. C. za to, że naruszyła jego dobra osobiste w ten sposób, że w sposób uporczywy i niezgodny z zasadami współżycia społecznego oraz zwyczajami próbowała windykować należność”;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.470 zł (dwa tysiące czterysta siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. w pozostałej części apelację oddala;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.291,66 zł (jeden tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, po ich wzajemnym stosunkowym rozdzieleniu.

Karol Ratajczak Małgorzata Kaźmierczak Bogdan Wysocki

UZASADNIENIE

Pozwem z 9 lutego 2018 r. **powód R. C.** wniósł o nakazanie **pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W.** do zaprzestania kierowania do powoda korespondencji i wykonywania do niego połączeń telefonicznych, wiadomości sms, związanych z windykacją należności, które nie zostały stwierdzone tytułem wykonawczym, a także zakazanie zlecenia tego typu działalności innym podmiotom; zasądzenie od pozwanego 5.000 zł na wskazany cel charytatywny tj. Specjalny Ośrodek Szkolno – (...) w R.; zobowiązanie pozwanego do umieszczenia na swój koszt w terminie 7 dni od uprawomocnienia się orzeczenia przeprosin w formie tekstu: (...) S.A. przeprasza R. C. za to, że naruszyła jego dobra osobiste w ten sposób, że w sposób uporczywy i niezgodny z zasadami współzycia społecznego oraz zwyczajom próbowała windykować należność. Powyższe oświadczenie zostaje opublikowane w wyniku wygranego procesu sądowego prowadzonego przeciwko (...) S.A. KRS (...) prowadzonego przez kancelarię (...) z siedzibą w L.”, w poniżej wyszczególnionych środkach masowego przekazu czcionką o rozmiarze 12 z zastosowaniem odstępów w postaci interlinii (...): Gazeta (...) – strona 2; (...) – strona 2; portal (...) – na stronie głównej w widocznym miejscu; portal (...) – na stronie głównej w widocznym miejscu; oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2019 r. Sąd Okręgowy w (...) XIII Wydział Cywilny w L. oddalił powództwo (pkt 1); zasądził od powoda na rzecz pozwanego 2.520 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2).

Podstawą rozstrzygnięcia były następujące ustalenia i wnioski.

1 stycznia 2000 r. powód zawarł umowę z O. (...) dotyczącą usług telefonu stacjonarnego i usługi (...). Z dniem 31 stycznia 2016 r. powyższa umowa została rozwiązana. 4 kwietnia 2016 r. (...) S.A. wystawiła fakturę VAT na kwotę 285 zł jako odszkodowanie za brak zwrotu modemu do (...). 14 marca 2017 r. wierzytelność O. (...) związana z zakończeniem umowy z powodem została przeniesiona na pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W..

O dokonanej cesji powód został poinformowany przez pozwanego pismem z 23 marca 2017 r. i został wezwany do zapłaty kwoty 473,89 zł, w tym kwoty 285,00 zł jako należności głównej, kwoty 170,74 zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskania należności poniesione przez nowego wierzyciela oraz kwoty 18,15 zł tytułem odsetek naliczonych przez nowego wierzyciela. Pismem z 12 kwietnia 2017 r. powód odmówił pozwanemu zapłaty żądanej kwoty.

19 czerwca 2017 r. pozwany złożył pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko powodowi o zapłatę kwoty 478,70 zł. W dniu 19 października 2017 r. Sąd Rejonowy (...) wydał nakaz zapłaty, w którym uwzględnił całą należność dochodzoną pozwem. W związku ze sprzeciwem złożonym przez powoda sprawa została rozpoznana w trybie zwykłym, w którym powództwo zostało nieprawomocnie oddalone na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w (...) z 16 listopada 2018 r. w sprawie o sygn. V GC 773/18.

W związku z posiadaną wierzytelnością pozwany wykonywał do powoda połączenia telefonicznie oraz wysyłał mu wiadomości sms, w których wzywał go do zapłaty należności. W okresie od 9 maja 2017 r. do 21 października 2017 r. pozwany wysłał powodowi czterdzieści osiem wiadomości sms. Powód otrzymywał od pozwanego wiadomości sms w przedmiocie zadłużenia nie częściej niż jeden – dwa razy w tygodniu. Ponadto w okresie od 5 czerwca 2017 r. do 7 września 2017 r. do powoda wykonano dwadzieścia sześć połączeń telefonicznych. Pozwany kontaktował się telefonicznie z powodem nie częściej niż dwa razy w tygodniu. Połączenia telefoniczne do powoda były wykonywane najczęściej w godzinach od 12 do 16. Kilka połączeń zostało wykonanych ok. godziny 9.00 i dwa połączenia zostały wykonane o godz. 20. W tym samym przedziale czasowym powód otrzymywał od pozwanego wiadomości sms. Pozwany wysyłał powodowi wiadomości sms o treści:

„Nie odnotowaliśmy płatności w kwocie 572,28 zł. Wpłać przez stronę (...) lub zadzwoń (...) (...) S.A.”,

„W sprawie pojawiły się nowe informacje. Natychmiastowy kontakt pod numerem (...) umożliwi zawarcie porozumienia. (...) S.A.”

Część wiadomości sms była wysyłana przez spółkę (...), z którą pozwany współpracuje w ramach dochodzenia należności. Powód otrzymał następujące wiadomości sms od spółki (...):

„(...): Wczoraj nie zastaliśmy nikogo pod adresem zameldowania. Prosimy o kontakt w celu ustalenia kolejnej wizyty w sprawie (...) tel (...)”;

„Jesteśmy w drodze na Państwa adres zameldowania, prosimy czekać jutro. Jeśli nie chcą Państwo spotkania to proszę dzw. i ust.real. na dziś. (...)”;

„(...): Czekamy na potwierdzenie realizacji wobec (...) dziś na fax (...) lub email (...)”.

W dniu 10 marca 2018 r. pracownik pozwanego wysłał omyłkowo do powoda wiadomość sms o treści: „Dziękujemy za dokonanie wpłaty. (...) SA”. Od tego czasu pozwany nie kontaktował się z powodem. W miejscu zamieszkania powoda nie przyjechał żaden z pracowników pozwanego, ani żaden pracownik spółki (...). Numer telefonu, z którego korzystał pozwany w kontakcie z powodem, należał wyłącznie do powoda. Powód nie dokonał żadnej płatności na rzecz pozwanego.

Pozwany jest członkiem Konferencji Przedsiębiorstw (...) w (...) i obowiązują go zasady wynikające z dokumentu (...) stanowiącego zbiór zasad postępowania opartych na ogólnych normach moralnych i zgodnych z obowiązującym na terenie Polski prawem, przyjętych do stosowania przez przedsiębiorstwa działające na rynku finansowym. Dokument ten w księdze trzeciej przewiduje Z. dobrych praktyk windykacyjnych. Za rok 2017 pozwany uzyskał (...), którym (...) zatwierdziła raport z audytu wewnętrznego i potwierdziła, że pozwany jest w gronie członków (...) w pełni akceptujących zobowiązania wynikające z przyjętych zasad dobrych praktyk.

Powód oparł swoje roszczenie na treści art. 23 k.c. i art. 24 k.c., podnosząc, że działania pozwanego naruszyły dobra osobiste powoda takie jak zdrowie, poczucie bezpieczeństwa, prawo do prywatności i miru domowego, dobre imię i godność, a także poczucie sprawiedliwości, co spowodowało u powoda cierpienie i zrodziło w nim poczucie krzywdy.

W toku postępowania pozwany wykazał, że jego działania nie były bezprawne. Sąd miał w szczególności na uwadze, że działania pozwanego, w związku z którymi powód wystąpił z przedmiotowym powództwem, były związane z dochodzeniem wymagalnej wierzytelności nabytej od (...) S.A. Pozwany, poza wystąpieniem do sądu z powództwem, podejmował kontakt telefoniczny z powodem. Działania te stanowiły wykonywanie prawa podmiotowego. Zdaniem sądu ilość połączeń i wiadomości sms nie naruszała, ani obowiązujących norm prawnych, ani zasad współzycia społecznego. Powód otrzymywał od pozwanego wiadomości sms w przedmiocie zadłużenia nie częściej niż jeden – dwa razy w tygodniu i kontaktował się telefonicznie z powodem nie częściej niż dwa razy w tygodniu. Połączenia telefoniczne do powoda były wykonywane najczęściej w godzinach od 12 do 16. Kilka połączeń zostało wykonanych ok. godziny 9.00 i dwa połączenia zostały wykonane o godz. 20. Treść wiadomości sms w żaden sposób nie naruszała dóbr osobistych powoda. Treść tych wiadomości była wyważona i nie była napastliwa. Zdaniem sądu wszystko powyższe oznacza, że zachowanie pozwanego było zgodne z prawem. Dokonując oceny zachowania pozwanego sąd miał na uwadze, że za rok 2017 pozwany uzyskał (...), którym (...) zatwierdziła raport z audytu wewnętrznego i potwierdziła, że pozwany jest w gronie członków (...) w pełni akceptujących zobowiązania wynikające z przyjętych zasad dobrych praktyk, w tym również dobrych praktyk windykacyjnych, co dodatkowo przemawia za uznaniem, że działania pozwanego nie były bezprawne.

O tym, czy w konkretnym przypadku można mówić o naruszeniu dobra osobistego nie mogą decydować subiektywne odczucia osoby uważającej się za pokrzywdzoną, lecz decydujące znaczenia ma to, jaką reakcję naruszenie to wywołało w społeczeństwie. Z uzasadnienia pozwu wynika, że zdaniem powoda doszło do naruszenia jego dóbr osobistych takich jak zdrowie, poczucie bezpieczeństwa, prawo do prywatności i miru domowego, dobre imię i godność, a także poczucie sprawiedliwości. W ocenie sądu, pozwany swoim działaniem opisanym w stanie faktycznym sprawy, nie mógł

naruszyć powyżej wymienionych dóbr osobistych powoda. Zdaniem sądu zachowanie pozwanego nie było natarczywe, ani napastliwe, w związku z czym pozwany nie mógł naruszyć poczucia bezpieczeństwa powoda, ani jego prawa do prywatności. W toku postępowania powód nie wykazał by był zastraszony, a jego twierdzenia, że idąc spać obawiał się, że ktoś stoi za drzwiami z nożem, były wręcz irracjonalne. Z przeprowadzonego postępowania wynika, że żaden z pracowników pozwanego, ani współpracującej z nim spółki nie pojawił się w miejscu zamieszkania powoda, co oznacza, że pozwany nie naruszył miru domowego powoda. Twierdzenia powoda odnośnie naruszenia jego dobra osobistego w postaci zdrowia okazały się gołosłowne i nie były prawdopodobne w świetle okoliczności sprawy. Z materiału dowodowego nie wynika również, aby doszło do naruszenia takich dóbr osobistych jak dobre imię czy godność powoda. Treść wiadomości sms wysyłanych do powoda nie była obraźliwa, a kontakt pozwanego z powodem miał charakter indywidualny, co oznacza, że godność, ani dobre imię powoda nie mogły zostać naruszone. W świetle okoliczności sprawy sąd nie znalazł podstaw do uznania, by mogło dojść do naruszenia poczucia sprawiedliwości u powoda, sam powód natomiast nie wyjaśnił na czym to naruszenie miałoby polegać. Reasumując, w toku postępowania powód nie wykazał, by pozwany naruszył jego dobra osobiste, pozwany natomiast wykazał że jego działania nie były bezprawne.

Mając na uwadze powyższe, sąd roszczenia powoda uznał za nieuzasadnione i je oddalił. Odnosząc się jeszcze do żądań powoda to Sąd wskazał, że żądanie dotyczące nakazania pozwanej do zaprzestanie kierowania do powoda korespondencji i wykonywania do niego połączeń telefonicznych, wiadomości sms, związanych z windykacją należności jest nieaktualne, albowiem pozwany obecnie w żaden sposób nie kontaktuje się z powodem. Również żądanie publikacji przeprosin w aż czterech środkach masowego przekazu jest nieuzasadnione, mając na uwadze fakt, że kontakt pozwanego z powodem miał charakter indywidualny i nie został w żaden sposób przez pozwanego rozpowszechniony.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżył go w całości. Powód zarzucał rozstrzygnięciu:

- rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 23 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, że zachowanie pozwanego takie jak: wysyłanie do powoda 48 wiadomości sms w okresie 165 dni (a więc jednej wiadomości sms co 3 i pół dnia) oraz wykonanie do powoda 26 połączeń w okresie od 06.2017 do 09.2017 a więc również jedno połączenie co 3 i pół dnia i to w sytuacji, w której: pozwany w ogóle nie był wierzycielem powoda; nadto powód oświadczył już na samym początku, że wierzytelności nie uznaje i nie jej nie spłaci, nie wyczerpuje znamion bezprawnego naruszenia dóbr osobistych powoda w postaci naruszenia jego praw do prywatności, do spokoju oraz prawa do ochrony sądowej przed próbami bezprawnego „wyłudzenia” przez pozwanego wierzytelności która pozwanemu w ogóle nie przysługuje,
- naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na wynik sprawy, tj.: art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez uznanie, że powód nie udowodnił swojego roszczenia, podczas, gdy zasadność powództwa wynika z treści dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, m.in. w postaci bilingów rozmów, zestawienia wystosowanych do powoda wiadomości sms, a także treści zeznań powoda oraz stanowiska i twierdzeń pozwanego, który wskazał, że prowadził czynności windykacyjne wobec powoda i to pomimo złożenia pozwu do Sądu i to pomimo jednoznacznego stanowiska powoda, który konsekwentnie odmawiał zapłaty należności wobec pozwanego;
- błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na wynik sprawy: poprzez całkowite pominięcie przy rozstrzygnięciu istotnej okoliczności, potwierdzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w (...), że pozwany w ogóle nie jest wierzycielem powoda; błędne przyjęcie, że działania podejmowane przez pozwanego były zgodne z prawem,
- naruszenie § 8 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie poprzez jego zastosowanie i przyjęcie, że koszty zastępstwa procesowego w sprawie wynoszą 2.520 zł podczas gdy koszty zgodnie z § 8 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 3, w przypadku przegrania sprawy przez powoda, winny wynieść 1.620 zł.

Wskazując na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje wg norm przepisanych; ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i pozostawienia temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania sądowego, w tym kosztach zastępstwa procesowego za obie instancje.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja w części zasługiwała na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne sądu I instancji, istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, nie budzą wątpliwości i stąd ##Sąd Apelacyjny przyjmuje je w pełni za podstawę własnego rozstrzygnięcia.

Ustalenia te zostały poczynione w oparciu o niesporne między stronami okoliczności faktyczne i w istocie nie były też kwestionowane w apelacji, w ramach podniesionych tam zarzutów o charakterze procesowym.

Ich analiza pozwala bowiem na przyjęcie, że intencją skarżącego nie było podważenie któregokolwiek z przyjętych przez Sąd Okręgowy ustaleń, ale raczej zakwestionowanie prawidłowości przeprowadzonego przez ten sąd procesu subsumcji ustalonego stanu faktycznego pod przepisy prawa materialnego.

Natomiast nie może ulegać wątpliwości, że, ferując zaskarżony wyrok, sąd I instancji dopuścił się, i to w sposób ewidentny, naruszenia przepisów art. 23 kc oraz art. 24 kc.

Nie do zaakceptowania jest stanowisko, zgodnie z którym w wyniku działań pozwanego, a także podmiotów działających w jego imieniu i z jego upoważnienia, nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda.

Już prima facie należało przyjąć, że zachowania takie, jak nawiązywanie z powodem, bez jego zgody, wielokrotnych połączeń telefonicznych oraz wysyłanie mu telefonicznie co najmniej kilkudziesięciu wiadomości tekstowych (sms) naruszały jego dobra osobiste w postaci prawa do prywatności oraz spokoju (komfortu) psychicznego.

Dobra te zostały przy tym naruszone w sposób rażący, i to zarówno przez pozwanego jak i osoby, przez które działał (por. art. 429 kc oraz art. 430 kc), przybierając wręcz formy nękania psychicznego.

Dodać należy, że zostało także zagrożone dobro osobiste powoda w postaci miru domowego, skoro firma działająca na zlecenie pozwanego groziła „wizytą” w jego miejscu zamieszkania.

Nie sposób także zaakceptować poglądu sądu I instancji, w świetle którego pozwany obalił działające przeciwko niemu domniemanie bezprawności naruszania dóbr osobistych (art. 24 § 1 zd. 1 in fine kc)..

Z oczywistych przyczyn nie było ku temu wystarczające powoływanie się na certyfikaty zgodności postępowania z etyką korporacyjną, wydawane przez organizację grupującą firmy windykacyjne, do których należy pozwany.

Do wymienionych zachowań nie uprawniałaby pozwanego także sytuacja, w której byłby on rzeczywiście wierzycielem, i to bezspornym, powoda, co w sprawie nie miało przecież miejsca.

Przepisy polskiego prawa (cywilnego i karnego), zarówno materialnego, jak i procesowego, dają wierzycielowi dostateczne instrumenty do dochodzenia od dłużnika wykonania wymagalnych zobowiązań.

Niedopuszczalne jest w związku z tym wykorzystywanie przez wierzyciela pozaprawnych środków do realizacji swoich roszczeń, przez stosowanie działań przybierających postać naruszania dóbr osobistych dłużnika (nękania, gróźb itp.).

Jeżeli zatem wierzyciel uzyskał od dłużnika jednoznaczne oświadczenie, że nie uznaje on istnienia długu, czy też z innych przyczyn odmawia jego zaspokojenia, to winien on ograniczyć się do wystąpienia w celu ochrony swoich interesów na właściwą drogę prawną (procesową).

Przenosząc to na realia rozpoznawanej sprawy, należy podkreślić, że pozwany otrzymał od powoda pismo z dnia 12 kwietnia 2017 r., w który powód odmówił zapłaty żądanej należności, rzeczowo uzasadniając swoje stanowisko, a przede wszystkim wskazując, że wiarygodność zgłaszana przez pozwanego nie istnieje.

Mimo to pozwany, chociaż krótko po otrzymaniu tego pisma wystąpił z powództwem o zapłatę, przez następne kilkanaście miesięcy wielokrotnie nawiązywał z pozwanym, bez jego zgody, połączenia telefoniczne oraz SMS-owe, próbując go nakłonić do spełnienia świadczenia.

Zachowania takie miały zatem typowe cechy bezprawnego nękania oraz niedopuszczalnego nacisku psychicznego i zmierzały do wymuszenia wykonania zobowiązania poza systemem prawnego dochodzenia roszczeń cywilnoprawnych.

Z tego wynika, że powód miał prawo żądać usunięcia skutków naruszenia jego dóbr osobistych, w tym przez złożenie przez pozwanego stosownego oświadczenia, zawierającego przeprosiny (art. 24 § 1 zd. 2 kc).

Sąd Apelacyjny uznał, że wystarczającą formą wykonania tego obowiązku przez pozwanego będzie wysłanie stosownego przeproszenia listem poleconym na adres powoda.

W orzecznictwie od dawna przyjmuje się bowiem, że sąd orzekający w sprawie roszczenia o usunięcie skutków naruszenia dóbr osobistych może ingerować zarówno w treść, jak i formę oświadczenia, które ma złożyć zobowiązany.

Skoro doszło do zawinionego naruszenia dóbr osobistych powoda, miał on prawo żądać, aby pozwany zapłacił odpowiednią sumę na wskazany w pozwie cel społeczny (art. 448 zd. 1 kc).

Żądanej kwoty tego świadczenia (5.000 zł) nie można uznać za wygórowaną, jeśli zważyć na skalę prowadzonej przez pozwanego działalności gospodarczej oraz natężenie naruszenia dóbr osobistych pokrzywdzonego.

Prowadzi to do zmiany zaskarżonego wyroku w omówionym wyżej kierunku.

Skutkuje to także zmianą zawartego w nim rozstrzygnięcia o kosztach procesu, które w tej sytuacji pozwany powinien ponosić w całości (art. 100 zd. 2 kpc).

Koszty te obejmowały uiszczone przez powoda koszty sądowe w wysokości 850 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 1.620 zł, czyli razem kwotę 2.470 zł.

Z tych przyczyn na podstawie art. 386 § 1 kpc oraz powołanych wyżej przepisów prawa materialnego i procesowego Sąd Apelacyjny orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Dalej idące wnioski apelacji okazały się bezzasadne.

Nie było podstaw do przyjęcia, aby oświadczenie o przeproszeniu pozwany musiał składać w formie dochodzonej pozwem, czyli na łamach najbardziej poczytnych gazet oraz najbardziej popularnych portali internetowych.

Co do zasady bowiem złożenie przez zobowiązanego oświadczenia, o jakim mowa w art. 24 kc, powinno korespondować swoją formą z postacią samego naruszenia dóbr osobistych.

Poza sporem jest, że pozwany nie naruszał dóbr osobistych powoda z wykorzystaniem mediów.

Brak także podstaw do przyjęcia, że w ogóle sprawa sporu między stronami i problem zachowań pozwanego związanych z próbą windykacji rzekomych należności mogły wyjść poza ograniczony krąg osób, związanych z tymi czynnościami.

Natomiast roszczenia związane z ochroną dóbr osobistych nie mogą wykroczać ponad konieczną ku temu miarę i zmierzać np. do obciążenia zobowiązanego zbędnymi dolegliwościami, szczególnie o charakterze finansowym.

Dlatego na podstawie art. 385 kpc ##Sąd Apelacyjny orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono (punkt III wyroku) na podstawie art. 100 zd. 1 kpc w zw. z art. 391 kpc, przy przyjęciu, że apelacja zostaje uwzględniona w całości co do roszczenia majątkowego oraz w połowie co do roszczenia niemajątkowego.

Apelującemu z omawianego tytułu przysługuje zatem kwota 1.291,66 zł, obejmująca: opłatę sądową od apelacji od roszczenia majątkowego w wysokości 250 zł, połowę opłaty sądowej od apelacji od roszczenia niemajątkowego w wysokości 300 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w części dotyczącej roszczenia majątkowego w wysokości 675 zł (koszty zastępstwa co do roszczenia niemajątkowego znoszą się wzajemnie), a także koszty dojazdu pełnomocnika na rozprawę apelacyjną w wysokości 66.66 zł (spis kosztów złożony na rozprawie apelacyjnej).

Karol Ratajczak Małgorzata Kaźmierczak Bogdan Wysocki

--	--	--